

Božji narod i poslednji događaji

Da bismo odgovorili na jedno pitanje koje uzrokuje velike nedoumice u religijskom svijetu poslužit ćemo se primjerom tumačenja koje je dao jedan poznati predavač na našim prostorima. Riječ je o mini seriji od četiri predavanja pod nazivom „Poslednji događaji“ koja je nedavno održao g-din Miroljub Petrović, geolog, prilično kontraverzna i nesvakidašnja ličnost, ali i osoba širokog obrazovanja i razvijenih teoloških shvatanja. Naravno reper u procjenama biće Sveto Pismo, tako da svima onima kojima Riječ Božja nije autoritet ova analiza neće puno značiti. Ipak, svako ko prihvata Boga Stvoritelja kao realnost morao bi se složiti ko ili šta ima prioritet, ili, da se poslužimo narodnim jezikom, šta je starije, jaje ili kokoška. Na žalost, svjedoci smo da crkve i zvanična teologija izigravaju kokoške, dok u Bibliji tu ulogu Bog preuzima na sebe. Dakle, naše pitanje je ko je ili šta je Božji narod.

Očekivanje Božje neposredne intervencije

Velika važnost poslednjih događaja u istoriji planete Zemlje koji se očekuju da se dese prema biblijskim proročanstvima prije neposredne Božje intervencije odnosno Hristovog drugog dolaska navela je mnoge na proučavanje. Različite vjerske zajednice i pravci kojima je osnov vjere Sveto Pismo (Stari i Novi Zavjet ili samo Tanah), imaju razne verzije tumačenja najavljenih događaja. Odmah da kažem da jedini ispravan pristup mora biti istorijski, najprije iz razloga jer vrijeme teče linearno a tako i određene faze Božjeg Plana spasenja, i drugo, što sami sveti spisi to nedvosmisleno potvrđuju.

Dvije glavne knjige koje obiluju proročanstvima koja sežu do posletka vremena i konačne realizacije Plana spasenja su Knjiga proroka Danila i Otkrivenje. Naravno treba uzeti u obzir i sva druga proročanstva koja se tiču objašnjenja prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

Dakle, pored objektivnog istorijskog pristupa, potrebno je imati na umu kontekst cijelog Svetog Pisma i razumjeti osnove teologije i Božje namjere za čovječanstvo, bez pristrasnosti i miješanja popularnih dogmi i učenja raznih crkava za koje je očigledno da se nalaze u otpadu. Na ovakav stav nas ohrabruje sama Božja Riječ, čije istorijske pouke su od najvećeg značaja.

Konačno, kad Bog bude intervenisao, ko je Njegov narod koji prima spasenje i ulazi u novi, vječni život? Možemo li mi danas da povučemo liniju razdvajanja i dokle?

U potrazi za odgovorima, počecemo sa kraćim primjedbama i zapažanjima u pomenutim predavanjima.

Poslednji događaji 1/4

Predavanje u mp3 formatu: <http://www.megaupload.com/?d=ILMRKDMM>

Video link: <http://www.vimeo.com/19993312>

Treba istaći da je g-din Petrović veoma svjestan i upućen u postojeće stanje u svijetu i sistem obmane koji se nameće čovječanstvu. Međutim, očito je da se njegovi teološki stavovi zasnivaju na konceptu dominacije Izraela ili vjerovanjima tzv. mesijanskih Jevreja, rabina i donekle samostalnih tumačenja Biblije, koji poslednje događaje projektuju na Izrael i navodno stvaranje nove teokratske države kao poslednjeg svjedočanstva svijetu.

U prvom dijelu Petrović pravilno naglašava ogromnu razliku između koncepta biblijske zajednice i današnjih crkava koje su dio svjetovnog sistema koji promovise plan uništenja.

Poslednji događaji 2/4

Predavanje u mp3 formatu: <http://www.megaupload.com/?d=OMAN03VT>

Video link: <http://www.vimeo.com/20120444>

U drugom predavanju Petrović se fokusira na izlazak iz Egipta kao najveći i najdetaljnije opisan događaj u Bibliji. Analogno tome, pred sam kraj vremena Bog će opet slično intervenirati i izbaviti rasijani (bolje rečeno izgubljeni) Izrael. Predavač takođe naglašava važnost redosleda i prioriteta biblijskih knjiga: Tora (Učenje), istorijske knjige, zatim 15 proročkih knjiga koje se bave opisom Božjih kazni zbog otpada i obećanja o oslobođenju (izlazak iz vavilonskog ropstva, prvi i drugi Hristov dolazak i konačno veliko izbavljenje). Zanimljivo je da ovdje ne pominje aspekte trećeg Hristovog dolaska i konačne realizacije Plana spasenja kojim obiluju ove proročke knjige, nezavisno od toga koliko su sami proroci bili svjesni te činjenice. To znači da želi projektovati konačno oslobođenje na doslovni Izrael koji će Bog okupiti pred kraj vremena. On citira tekstove iz Isaije i Jeremije koji govore o obnovi. Ta obnova uključuje i gradnju novog hrama i vraćanje službe u njemu. Naravno, ovdje postaje jasno da bi bez hrama sabiranje Jevreja u Izraelu bilo prilično besmisleno. Prema Petroviću, ko u to ne vjeruje, on propovijeda „miki maus“ teologiju. On dalje tvrdi da Bog prije svega govori Jevrejima pa onda drugim narodima preko njih. Isus je došao zbog Izraela, a Novi Zavjet je takođe pisan za Jevreje. Petrović zaključuje da se proročanstva iz Danila i Otkrivenja ne mogu razumjeti ako se prethodno ne prihvati najveći od svih događaja – veliko obraćenje Izraela.

Svakako ćemo se opet vratiti na ovaj predmet.

Poslednji događaji 3/4

Predavanje u mp3 formatu: <http://www.megaupload.com/?d=CTEA5GCB>

Video link: <http://www.vimeo.com/20130692>

U trećem predavanju, Petrović ističe da su istorijska tumačenja proročanstava iz Danila i Otkrivenja tačna, ali da svako od njih ima dvojaku primjenu i da se takođe odnose na završne scene ili period od obraćenja Jevreja do Hristovog drugog dolaska. Blizinu ovakvog razvoja situacije Petrović dokazuje promjenom odnosa između stvarnih (i rivalskih) vladara svijeta – masonerije i katoličkih tajnih redova, jer Katolička crkva stavlja sve pod svoju kontrolu. Cijeli svijet se ujedinjuje u pobuni protiv Boga. Jedini koji neće prihvatiti taj koncept su Jevreji. Kao dokaz u prilog ovoj tvrdnji, Petrović ističe privrženost Jevreja biblijskim načelima, čak i na primjeru jednog sataniste koji drži Šabat, košer i dr.

Sedam truba iz Otkrivenja najavljuju Hristov dolazak: rat, uspostavljanje novog cara (Hrista) i sabor pred Gospodom (tipologija Starog Zavjeta). Sedma truba označiće početak sedam zala koja nastupaju nakon kraja vremena milosti. Sedam pečata se uklapaju od šeste trube (poslednje šanse za pokajanje za rijetke koji će to još htjeti) do kraja vremena milosti. U tom dijelu se pečate i 144.000.

Poslednji događaji 4/4

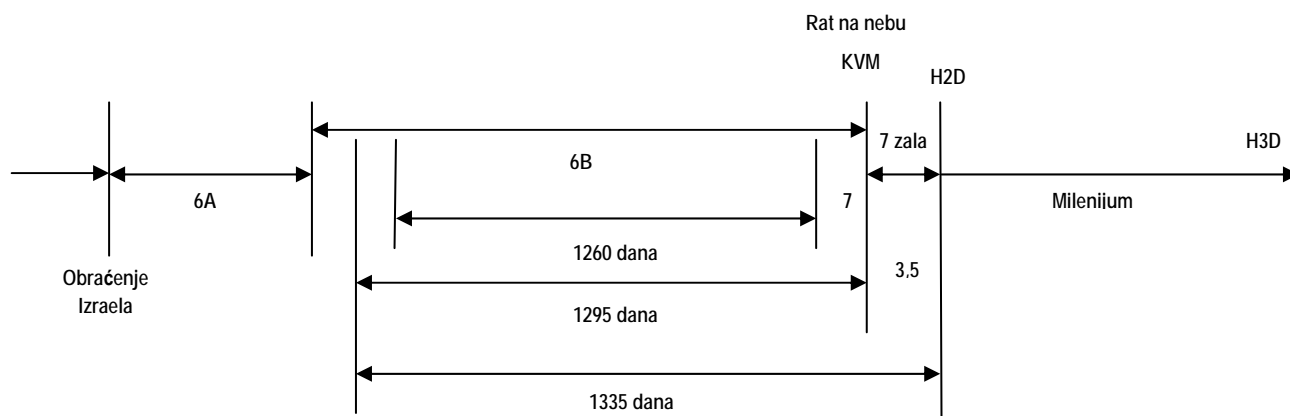
Predavanje u mp3 formatu: <http://www.megaupload.com/?d=BIF57AYX>

Video link: <http://www.vimeo.com/20175661>

U svom završnom predavanju, Petrović tumači proročke periode iz Otkrivenja i Danila, koji, po njemu, imaju doslovnu primjenu u poslednjim događajima. 42 mjeseca (Otkrivenje 11:2 i 13:5) gaženja Jerusalima i proganjanja Božjeg naroda počinju u 6B i završavaju se

Hristovim dolaskom. 1260 dana (Otkrivenje 11:3) je vrijeme propovijedanja dva (doslovna) svjedoka koji će biti ubijeni u Jerusalimu i vaskrsnuti posle 3 i po dana (u polovini sedmice iz Danila 9:27), dok drugi period od 1260 dana (Otkrivenje 12:6) skrivanja žene (izraelskog) naroda u pustinji je vrijeme njihovog čuvanja, zatim slijedi rat na Nebu između Hrista i Sotone (Otkrivenje 12:7-10; 11:15), i još 3 i po vremena za 7 zala. Interesantno je da Petrović pomazanika koji se pominje u Danilu 9:27 poistovjećuje sa onim ko postavlja gnusobu.

Sjeverni i južni car iz Danila 11 su stvar budućnosti, kao i „Mali rog“ koji ukida tamid u obnovljenom hramu i postavlja gnusobu pustošnu (zasijedanje Sotone u hramu). 1290 dana (Danilo 12:11) je period od ukidanja žrtve svagdašnje do postavljanja gnusobe pustošne. Gnusoba se uspostavlja pred sam kraj vremena milosti. 1335 dana (Danilo 12:12) takođe treba da počnu od ukidanja žrtve svagdašnje, tako da bi tri i po vremena trebali da predstavljaju tih 45 dana (od 1290 do 1335).

Sl. 1 – Grafički prikaz poslednjih događaja prema M. Petroviću

Skraćenice:

6A = Period od obraćenja Izraela do šeste trube

6B = Period od šeste trube do kraja vremena milosti

KVM = Kraj vremena milosti

H2D = Hristov drugi dolazak

H3D = Hristov treći dolazak

Zvijeri opisane u Danilu 8, jarac i ovan, su dvije zvijeri iz Otkrivenja 13 koje, u istorijskom tumačenju, jesu grčki i persijski car, ali u poslednje vrijeme biće neki drugi. Detalji za četiri roga iz iste glave dati su u Danilu 7.

U dodatku četvrtog predavanja, Petrović pominje i 2300 večeri i jutara iz Danila 8:14 koje primjenjuje na čišćenje svetinje tj. hrama u Jerusalimu. Ovaj period (koji može značiti i 1150 dana) dotiče Drugi Hristov dolazak.

Bludnica iz Otkrivenja 17. glava je vavilonska otpala religija koju je prihvatilo hrišćanstvo, oličena u Rimo-katoličkoj crkvi. Petrović se zadržava na 10. retku i kaže da je „car koji vlada (koji jeste)“ mali rog koji priprema teren za onog koji nije došao (Sotonu).

Konačno Petrović se osvrće na 144.000 i kaže da će u 12 plemena biti i ne-Jevreja koji će se *priključiti* tim plemenima.

Rezime i kraći komentar

Sve u svemu, jedna interesantna teološka zavrzlama koja djeluje, makar meni, kao jedan prilično nevješto izvađeni i uveličani dio iz ukupne panorame događaja koje su najavili biblij-

ski proroci. Kao što je g-din Petrović naglasio, veliki uvod u sav ovaj scenario koji je dao treba da bude obraćenje Jevreja, formiranje teokratske države Izrael praćeno Božjim čudima koja je pretvaraju u mjesto za život nalik Edemu, i podizanje trećeg hrama prema opisu iz knjige proroka Jezekilja. To znači da moramo prije svega ustanoviti koga Bog naziva svojim narodom i kako se taj narod uklapa u opisane proročke periode, gdje se njihova (uslovno rečeno) sudbina preklapa sa silama koje su Božji neprijatelji, na koji način Bog očekuje da se objavi Plan spasenja, i još puno toga što će nam pomoći da napravimo jednu širu sliku, oslobođenu, koliko god je to moguće, svih dogmi, predrasuda i neutemeljenih teoloških stavova.

Božji narod – ko je to?

Ako pođemo od stvaranja planete Zemlje i čovjeka, vidimo da su ljudi stvoreni po Božjem obličju, da odražavaju Njegov karakter, kreativnost i ljubav u domenu stvorenja koji im je dat. Popustivši kušanju palog anđela Lucifera, ljudi su ulaskom u koncept dobra i zla prekršili Božji moralni Zakon, što je poremetilo cijeli poredak i izazvalo niz negativnih posledica. Bog je tada objavio aktivaciju Plana spasenja, kao šansu za pale ljude da ponovo povrate izgubljeni status. Ovdje je vrlo važno da razumijemo **kako** je Bog planirao spasenje za čovjeka. U osnovi postoje tri mogućnosti: i) čovjek se spasava svojom akcijom; ii) čovjek se spasava Božjom pripravom; iii) čovjek se spasava kombinacijom prve dvije opcije.

Razmatranje prve opcije, u svijetlu biblijskog otkrivenja, neminovno će nas dovesti do zaključka da čovjek nije i ne može biti nezavisan, posebno ne na duhovnom planu, da bi mogao preduzeti potpuno samostalne akcije koje bi popravile ili pokvarile njegov položaj pred Stvoriteljem. Zašto? Prvo, jer čovjek nije nikako u stanju da riješi svoje osnovne probleme: patnju, propadanje i smrt. Drugo, zato što se Bog nije odrekao svojih palih stvorenja i što vrši uticaj na zbivanja na Zemlji. Bog ima to pravo jer se sam žrtvovao za palo čovječanstvo. Treće, jer Sotona i pali anđeli takođe polažu pravo na ljude kao na svoj plijen i Zemlju kao svoju planetu i ne biraju sredstva da postignu svoje ciljeve. Možda najveći pokušaj čovjeka da sam riješi svoje probleme možemo prepoznati u sekularnom humanizmu, koji svoju kulminaciju ima u 20. vijeku. Međutim, pažljivo istraživanje će nas izvjesno odvesti do okultnih i satanskih ideja i ideologa koji su lansirali ateističku filozofiju.

Ako kažemo da se čovjek spasava isključivo Božjom pripravom, ovo je donekle tačno. Bog jeste sve obezbijedio, ali taj plan predviđa aktivno sudjelovanje čovjeka. U kom smislu? Prvo, čovjek ima slobodnu volju i mogućnost izbora, jer Božji poredak ne uključuje prisilu. Drugo, i još bitnije, u položaju kada zbog grijeha direktna komunikacija sa Stvoriteljem nije moguća, čovjek prihvata Božji Plan spasenja i Njegovo vođstvo **vjerom**.

Postavlja se pitanje: kakva je to vjera? To je vjera koja počiva na Božjim obećanjima i Njegovoj objavi, vjera koja prati Božju akciju spasenja, razumna vjera koja nam pomaže da sve u životu postavimo na odgovarajuće mjesto i da imamo najšire moguće poglede na stvarnost koja nas okružuje i onu koja se ne vidi.

Posle pada, od Adama i Eve se tražila vjera u Božju pripravu. I vidimo da su oni prihvatili odjeću koju im je Bog dao (1. Mojsijeva 3:21) kao simbol buduće velike Žrtve za iskupljenje čovječanstva. Međutim, u slučaju Kaina i Abela, njihove djece, prvi put zapažamo razliku u vjeri. Ta razlika je bila vidljiva u sistemu bogoslužjenja. Abel je slijedio Božja uputstva i plan, dok je Kain smatrao da može da gradi religiju prema svojim zamislima. „Vjerom je Abel prineo Bogu vredniju žrtvu nego Kain, i zbog te vjere dobio je svjedočanstvo da je pravedan, jer je Bog posvjedočio da prihvata njegove darove. I zbog te vjere, iako mrtav, još uvijek

govori.“ (Jevrejima 11:4) Pavle u 11. glavi ove poslanice ističe da su svi veliki ljudi Biblije vjerom dobili svjedočanstvo da su Bogu po volji. Kain je očito vjerovao u sopstveno činjenje kao preporuku pred Bogom, što je osnov svake paganske i lažne religije, bez obzira koliko ona može imati zajedničkih ili sličnih elemenata sa pravom. I rezultat jedne takve ideologije ubrzo se pokazao u mržnji, progonstvu i ubistvu onoga koji je zaista stajao na Božjoj strani.

Kasnije vidimo da je jedan od najvećih uzroka velike kazne koja je stigla pobunjeni svijet u vidu globalnog Potopa, bio to što su oni koji su bili na Božjoj strani popustili opštoj moralnoj iskvarenosti i počeli se miješati sa bezbožnicima (vidi 1. Mojsijeva 6). Treba zapaziti da se ovo događa u doba kad još nije bilo podjela na nacije i jezike i prije nego je Bog uveo zabranu incesta. Ono što je zapravo dijelilo čovječanstvo u dva tabora je vjernost ili nevjernost Bogu. Vidjećemo da je isti slučaj i u svim narednim vjekovima. Tako je samo jedna porodica bila spremna za spasenje od Potopa, spremna zato što je Noje bio, kako nam to biblijski izvještaj kaže, „pravedan i bezazlen“ čovjek, koji je živio „po volji Božjoj.“ Da bismo shvatili kako neko pod prokletstvom grijeha može uopšte da se nazove pravednim, moramo razumjeti koncept spasenja i ulaska u savez sa Bogom. To je druga i široka tema za proučavanje. U najkraćem, ta pravednost se prima isključivo vjerom, ne može se zaraditi ni pravom prvenaštva (Kain je bio prvorođeni), dobrim djelima ili bilo kakvim činjenjem s naše strane.

Posle Potopa pominju se prve plemenske podjele. Biblija kaže da su se od Nojevih sinova „razdijelili narodi po zemlji“ (vidi 1. Mojsijeva 10:32). Posle projekta prvog Vavilona, doslovne pobune protiv Boga, koji se kasnije u Bibliji uzima i kao simbol lažne religije i pometnje, zbog jezičkih barijera podjele među narodima postaju sve izraženije. Ovdje postavljamo pitanje: da li je Bog bio pristrasan prema nekom plemenu ili narodu? I odgovor je: apsolutno ne. Kako onda da shvatimo prokletstva prema pojedincima koja će kasnije uticati na cijele narode? Bog jednostavno pokazuje ljudima da nijedan grijeh, nikakvo skrnavljenje Njegovog obličja u čovjeku ne može proći nakažnjeno, i da je zakon od uzroka do posledice primjenljiv u svim slučajevima bez izuzetka. Međutim, za sve one koji su voljni vratiti se sa svojih zlih puteva, vrata Božje milosti i prihvatanja su uvijek otvorena.

U knjizi proroka Jezekilja, Bog ovo jasno ističe: „Zato, sine čovječiji, reci Izraelovom domu: Vi kažete: ‘Budući da su naši prestupi i naši grijesi na nama i u njima trunemo, kako onda možemo ostati u životu?’ Reci im: ‘Tako ja bio živ’, govori Gospod, ‘meni nije drago da onaj ko je zao umre, nego da se odvrati od svog puta i da živi. Odvratite se, odvratite se od svojih zlih puteva. Zašto da umrete, dome Izraelov?’

Sine čovečiji, reci sinovima svog naroda: ‘Onog dana kad sagriješi, pravednika neće izbaviti pravednost njegova, niti će onaj ko je zao stradati zbog svoje zloće onog dana kad se odvrati od svoje zloće, kao što ni pravednik neće ostati živ zbog svoje pravednosti onog dana kad sagriješi. Kad kažem pravedniku: ‘Živjećeš’, a on se pouzda u svoju pravednost i počne činiti nepravdu, zaboraviće se sva njegova pravedna djela i on će umrijeti zbog nepravde koju je činio. A kad onom ko je zao kažem: ‘Umrijećeš’, a on se odvrati od svog greha i počne postupati po pravdi i pravednosti, pa vrati ono što je u zalog uzeo, nadoknadi ono što je oteo i počne živjeti po odredbama koje život znače, ne čineći nepravdu, ostaće živ. Neće umrijeti. Svi grijesi koje je počinio biće zaboravljeni. Sada po pravdi i pravednosti postupa. Zato će ostati živ.’“ (Jezekilj 33:10-19) Može li biti jasnija izjava od ove?

Zašto je Bog pozvao baš Avrama da izađe iz mjesta u kojem je živio, a ne nekog drugog? Bog poziva onog ko je spreman da poslušava. „Vjerom je Avram, kad je bio pozvan, poslušao i otišao na područje koje je trebalo da dobije u nasljedstvo. Otišao je, iako nije znao kuda ide.

Vjerom se kao stranac nastanio u obećanoj zemlji kao u tuđini i živio je u šatorima sa Isakom i Jakovom, sunaslednicima istog obećanja. Jer je *očekivao grad koji ima prave temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog.*“ (Jevrejima 11:8-10) Vidimo da je Avramova vjera sezala znatno dalje od obećanog potomstva i nasleđa u Hananu – do konačnog ispunjenja Božjeg obećanja. Ovo je od **ključne važnosti** da shvatimo. Da je Avram u Božjem pozivu vidio samo ovozemaljske koristi, da li bi Bog bio zadovoljan njegovom vjerom? Naravno da ne bi. Šta nam daje dodatnu potvrdu da je zaista tako bilo? Prema biblijskom opisu i arheološkim nalazima, Ur Haldejski je bio mjesto koje je nudilo sve „ovozemaljske prednosti.“ Ali Bog nije želio da tako i tu blagoslovi Avrama. Drugu potvrdu nalazimo kad se Lot dijelio od Avrama misleći da će mu bogata naselja jordanske ravnice donijeti sreću i uspjeh. Avrama to nije zanimalo.

Kome je u budućnosti trebalo pripasti Avramovo nasleđe? „Od tebe ću načiniti veliki narod, blagosloviću te i učiniću da tvoje ime bude veliko; i bićeš blagoslov za druge. Blagosloviću one koji tebe blagosiljaju, a prokleću onoga ko na tebe priziva zlo, i preko tebe će se blagosloviti *svi narodi na zemlji.*“ (1. Mojsijeva 12:2, 3; vidi takođe 22:18; 26:4; 28:14; Djela 3:25; Galatima 3:8, 9) Koji je to blagoslov u kojem će uzeti učešća svi narodi na zemlji? Bog izvjesno govori o daru spasenja.

Gledano ljudskim očima, Avramov izlazak bio je besmislen, potomstva nije imao, i ništa nije ukazivalo da će se to u budućnosti promijeniti. Kad je prestala svaka realna nada, Bog mu je dao sina Isaka. Najveću potvrdu svoje vjere Avram je dao kad je poslušao Gospodnji nalog da povede na žrtvu svog jedinca na brdu Moriji. Bila je to velika slika Božje Žrtve koja će uslijediti vjekovima kasnije. Apostol Pavle kaže da je Avram tada vjerovao da je Bog moćan iz mrtvih da vaskrsne (Jevrejima 11:19). Biblijska svjedočanstva ne iznose neka druga posebna obilježja Isakovog života.

Međutim, Jakov (opet onaj koji nije bio prvenac), imao je veoma buran život. Ako bismo to htjeli sažeti u jednoj rečenici, prošao je put od varalice do Izraela – onoga koji se ustrajno bori sa Bogom (vidi 1. Mojsijeva 32:28).

I sada nalazimo na više mjesta da se Gospod predstavlja kao Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi (vidi Matej 22:32; 2. Mojsijeva 3:16; Djela 7:32). Zašto nije dovoljno da kaže Bog jednog od ove trojice? Jer svi oni zajedno predstavljaju različite atribute vjere i poslušnosti koji ne samo što reprezentuju same božanske Ličnosti već i Plan spasenja i ono što zapravo Bog očekuje od ljudi koji ulaze sa Njim u spasonosni savez.

Dakle, više je nego jasno da je pojam „Izrael“ duhovna kategorija i da je Bog želio i želi takve naslednike (vidi Rimljanima 9. glava!). Zašto je onda On insistirao na očuvanju čistote nacije? Da vidimo šta Pismo govori. „Čuvaj se da ne sklopiš savez sa stanovnicima zemlje u koju ideš, da to ne bude *zamka* među vama. Nego srušite njihove oltare i oborite njihove obredne stubove i posijecite njihova obredna debla. Ne klanjaj se drugom bogu, jer je Gospod Bog koji traži da se odanost iskazuje isključivo njemu. Ne sklapaj savez sa stanovnicima te zemlje, *jer kad budu obožavali svoje bogove i prinosili žrtve svojim bogovima, pozvaće i tebe, pa ćeš i ti jesti od njihove žrtve. Onda ćeš uzimati njihove kćeri za svoje sinove, i njihove kćeri će obožavati svoje bogove pa će navesti i tvoje sinove da obožavaju njihove bogove.*“ (2. Mojsijeva 34:12-16; vidi takođe 5. Mojsijeva 7:2-7; 12:30; 20:16-18; Jošua 23:11-16; Psalam 106: 34-43) Podsjetimo se da je miješanje sa neznabošcima (neznabošci su oni koji NE ŽELE da znaju za Boga i kao alternativu biraju razne oblike idolatrije) bio osnovni uzrok nagle propasti Božjeg pre-potopnog naroda. Isti ti principi postavljeni su pred Izraelom i pred ranom novozavjetnom zajednicom (vidi 2. Korinćanima 6:14-18; Otkrivenje 14:4; 18:4).

Koliko je onda važno da se očuva cjelovitost nacije i fizičkog potomstva? U slučaju Jevreja to je bilo veoma važno zbog prethodno navedenih razloga. Šta ako se dogodi splet raznih nepovoljnih okolnosti i otpada? Da li će Bog striktno insistirati na direktnom fizičkom potomstvu? Prema proročanstvu, Mesija je imao da dođe iz Judinog plemena (vidi 1. Mojsijeva 49:10; Isaija 9:6, 7; Mihej 5:2; Matej 2:6; Luka 2:4; Jovan 7:42). Međutim, koga sve nalazimo u Isusovom rodoslovu? Nalazimo Ravu, jerihonsku bludnicu i Rutu Moavku! (vidi Matej 1). Šta je njih dvije kvalifikovalo da se mogu ubrojiti među pretke Mesije? Svakako vjera koju su pokazale! Prema važećim Mojsijevim zakonima, to nije bilo moguće. Ali vjerom Božjom jeste (za bolje razumijevanje ovog predmeta, vidi Galatima 2, Rimljanima 3:19-31; 6:10-23; 8:2-17).

Kako je, dakle, došlo „sjeme ženino“ najavljeno još u Edemu (vidi 1. Mojsijeva 3:15)? Da li preko tjelesnih ili duhovnih Adamovih potomaka? Svi ljudi na zemlji su Adamovo sjeme. Ali šta razlikuje „sjeme ženino“ i „sjeme zmijino“? Očigledno ne nasleđe po tijelu. „Sjeme ženino“ su duhovno novorođene osobe, jer novorođenje je uslov da bi nas Bog mogao primiti (vidi Jovan 3:3-8; Matej 22:2-14). To je moguće vjerom. „I povjerova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu.“ (1. Mojsijeva 15:6; vidi takođe Rimljanima 4!) Sam Isus („obećano Sjeme ženino“) je objasnio svojim oponentima koliko vrijedi njihovo nasleđe pred Bogom (Jovan 8:31-47). Oni koji misle da bi promijenio stav sa današnjim „naslednicima“ u velikoj su zabludi.

Isus, obećani Mesija, nije „sin jevrejski“ već ga Riječ Božja naziva „Sinom čovječijim“ (Danilo 7:13; Matej 12:8; 17:9, 12; 26:24; Luka 11:30; Jovan 12:23; Otkrivenje 14:14 itd.) ili „drugim Adamom“ (vidi 1. Korinćanima 15:45-50!)

U našem razmišljanju bilo bi nekorektno zaobići još jedan važan aspekt Božjeg djelovanja preko jevrejskog naroda. To je tipološka služba, čija svrha je bila prikazivanje Plana spasenja. Da li je ta služba uvedena samo za jevrejsku naciju? Naravno da nije, već onog trenutka kad je Bog intervenisao u Edemskom vrtu da pokrije „golotinju“ (grijev) Adama i Eve. Čime pokrije? Kožom zaklane životinje. Ta praksa se, kako vidimo, nastavlja i kasnije. Zbog opadanja fizičkih, mentalnih i duhovnih sposobnosti i potrebe da se jasno definiše obredna služba koja ukazuje na sve aspekte i faze Plana spasenja, Bog je preko Mojsija dao detaljne propise i uputstva kako to sve treba da izgleda i da se obavlja, i oni su zapisani u Tori. Svakako da je jedan tako važan prikaz zahtijevao savršeni red, organizaciju i posvećenost sudionika.

Bog je takođe dao detaljna uputstva za najvažniji dio cijelog sistema, a to je bio šator od sastanka ili kasnije hram. Koji je bio razlog njegove gradnje? „Neka mi načine svetište jer ću prebivati među njima.“ (2. Mojsijeva 25:8) To je slika velikog i vječnog prebivanja Boga među svojim izbavljenim narodom: „Tada sam začuo snažan glas sa prestola kako govori: ‘Evo Božjeg šatora među ljudima! Bog će prebivati među njima i oni će biti njegov narod i sam Bog biće s njima.’“ (Otkrivenje 21:3)

U zemaljskom hramu odvijao se najvažniji dio tipske službe. U zasebnom odjeljenju zvanom Svetinja nad svetinjama, bio je smješten kovčeg sa Deset Božjih zapovijesti.

Da li su se oni koji su sudjelovali i živjeli u ovom sistemu spasavali zahvaljujući službi koju su obavljali? Da li je jagnjeća, jareća ili juneća žrtva bila taj „približivač“ koji ih je zaista mirio sa Bogom i uklanjao grijehe? Biblija jasnim jezikom kaže da nije. Pavle o tome govori u 10. glavi Jevrejima poslanice. Istorija jevrejskog naroda svjedoči da su oni često gubili iz vida tu činjenicu misleći da ih sama religiozna forma spasava i preporučuje pred Bogom, ili da ih posjedovanje posvećenih objekata može spasiti. Da je to paganska logika, Bog je pokazao tako što je jednom dozvolio da sam Kovčeg zavjeta zarobe neprijateljski nastrojani Filisteji i da ga drže 7 mjeseci (vidi 1. Samuilova 4-7 glava). Ali sveti i pravedni Bog nije ni Filistejima dozvo-

lio da se razmeću u svom paganizmu i gluposti i skrnave svetinju. Tako je svjedočanstvo dato objema stranama, jednako nevjernim na svoj način.

„Riječ koju je Gospod uputio Jeremiji: ‘Stani na vrata Gospodnjeg doma i objavi ovu riječ. Ovako reci: Čujte Gospodnju reč, svi vi u Judi koji ulazite na ova vrata da se poklonite Gospodu. Ovako kaže Gospod nad vojskama, Izraelov Bog: ‘Popravite svoje puteve i svoja djela, pa ću vas ostaviti da živite na ovom mjestu. *Ne uzdajte se u lažne riječi i ne govorite: ‘Gospodnji hram, Gospodnji hram, ovo je Gospodnji hram!’ Jer ako zaista popravite svoje puteve i svoja djela, ako zaista budete sudili pravedno između čovjeka i njegovog bližnjeg, ako ne budete tlačili stranca, siroču i udovicu, ako na ovom mjestu ne budete prolivali nedužnu krv i ako ne budete išli za drugim bogovima na svoju nesreću, tada ću vas ja ostaviti da živite na ovom mjestu, u zemlji koju sam dao vašim praočevima, oduvijek i zauvijek. Ali vi svoje povjerenje polazete u lažne riječi – a od toga nikakve koristi nema.’ (Jeremija 7:1-8)*

„Koliko sam samo puta htio da skupim tvoju djecu, kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, i nijeste htjeli. Eto, ostavlja vam se kuća vaša pusta (očito da se izraz „kuća“ odnosi na hram, u kojem je Isus tada i govorio, što potvrđuje i nastavak izvještaja).

I Isus izađe iz hrama i pođe dalje. Priđoše mu njegovi učenici da mu pokažu građevine hrama. A on im reče: ‘Vidite li sve ovo? Zaista vam kažem, sve će se ovdje srušiti, neće ostati ni kamen na kamenu.’“ (Matej 23:37 - 24:2)

Da li je Isus ovo prorekao za hram samo zbog nevjerstva Jevreja? Ili, da postavimo pitanje još jasnije, da li bi se hramska služba nastavila obavljati da su oni prihvatili Mesiju? Najprije treba da budemo svjesni činjenice da je Mesija došao da postrada za grijeha čovječanstva. To je bila neminovnost na koju je ukazivao cijeli Plan spasenja i druge opcije nije bilo. Bog je precizno objavio preko proroka Danila kad prestaje obredna hramska služba svojim velikim ispunjenjem. Danilu je prethodno dato jedno vremensko proročanstvo (vidi Danilo 8) koje on očito nije shvatio. U sledećem poglavlju, posle Danilove pokajničke molitve za narod, anđeo Gabriel dolazi sa više detalja: „Sedamdeset je sedmica određeno tvom narodu i tvom svetom gradu da se okonča prestup, da se učini kraj grijehu, da se očisti krivica, da se uvede vječna pravednost, da se stavi pečat na viziju i na proročanstva i da se pomaže Sveti nad svetima. Zato treba da znaš i da razumiješ: Od časa kad izađe riječ da se Jerusalem obnovi i ponovo sagradi pa do pomazanika Princa, biće sedam sedmica, i još šezdeset i dvije sedmice; ulica će se ponovo sagraditi s zidom i opkopom, ali u teško vrijeme.

A posle šezdeset i dvije sedmice pomazanik će biti pogubljen i ništa mu neće ostati. A grad i sveto mjesto uništiće narod jednog vođe koji dolazi. I kraj tome biće s bujicom uništenja. I do kraja će biti rat. Pustošenja su ono što je određeno. I on će tokom jedne sedmice potvrditi savez sa mnogima, a u polovini te sedmice ukinuće žrtvu i žrtveni dar. I na krilima idolopoklonstva doći će onaj koji pustoši. I sve do istrebljenja, ono što je određeno izlivaće se i na onoga koji leži opustošen.“ (Danilo 9:24-27) Istorijski, ovo se može pravilno protumačiti samo na jedan jedini način* i nema apsolutno nikakvih naznaka da bi mogla postojati još jedna primjena u završnim danima istorije pobunjene zemlje.

Ali vratimo se Božjem narodu. Kome je Isus kao Mesija došao? Kada je Isus davao nalog za objavu vijesti svojim učenicima, rekao je: „Na put nezabožaca ne idite, i u grad samarjanski ne ulazite. Nego idite k izgubljenim ovcama doma Izraelovog.“ Slučaj sa ženom Hananejkom

* Za više detalja, vidi članak „[Božji Plan spasenja](#).“ U svom predavanju, Petrović je manipulirao ovim tekstom po uzoru na tzv. Mesijanske Jevreje, zamjenom teza i čak pokušajem da ospori kako je Mesija taj koji ukida žrtvu i prinos (Danilo 9:27).

koja je tražila od Isusa da joj kćerku oslobodi demona zabilježen je u Mateju 15. glava. Učenici su molili Isusa da je otpusti, a On je kazao: „Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izraelovog.“ Da li je želio time da je odbije ili nešto drugo govori nam nastavak priče. U Mateju 21. glava, Isus je ispričao priču o vinogradarima i u zaključku rekao nevjernim Jevrejima: „Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božje, i daće se narodu koji njegove rodove donosi.“ Posle iskustva sa rimskim kapetanom, Isus je rekao: „I to vam kažem da će mnogi od istoka i zapada doći i sješće za trpezu s Avraamom i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskom; a sinovi carstva (Jevreji) izgnaće se u tamu najkrajnju; ondje će biti plač i škrgut zuba.“ (Matej 8:11, 12) Konačno, Isus je naložio svojim učenicima: „Idite dakle i *naučite sve narode.*“ (Matej 28:19) I rana novozavjetna zajednica upravo je i ispunjavala taj nalog (vidi posebno Djela 10. glava; 11:17, 18; 14:27; Rimljanima 15:9-12; Efescima 3:6; Otkrivenje 5:9; 7:9 itd).

Da su apostoli odlično razumjeli smisao Isusovog naloga svjedoče sledeće riječi koje su uputili u sinagogi u Antiohiji: „*Vama je najprije trebalo da se govori riječ Božja*; ali kad je odbacujete, i sami se pokazujete da nijeste dostojni vječnog života, evo se okrećemo k nezna-bošcima.“ (Djela 13:46) Zašto prvo njima (Jevrejima)? Jer im je najviše dato i od njih se po prirodi stvari očekivao najveći rod.

Jednom prilikom došli su Isusu i obavijestili ga kako je Pilat pogubio neke Galilejce u vrijeme kad su prinosili žrtve, na šta je On uzvratilo: „Mislite li da su ti Galilejci bili veći grešnici od svih ostalih Galilejaca jer su tako stradali? Nipošto, kažem vam, nego *ako se ne pokajete, svi ćete tako izginuti.*“ (Luka 13:1, 2)

Božja poslednja poruka čovječanstvu potvrđuje sve prethodno kazano: „I vidio sam jednog drugog anđela kako leti posred neba noseći vječnu dobru vijest da je objavi *onima koji žive na zemlji – svim narodima i plemenima i jezicima i narodnostima.*“ (Otkrivenje 14:6) Ovo se ni na koji način ne može uklopiti u scenario Miroljuba Petrovića o koncentraciji Božjeg naroda u Izraelu i povratku hramske službe kao poslednjeg svjedočanstva svijetu. Obraćanje Jevreja svakako može da se dogodi, ali to nema nikakve veze sa nacionalnim i državnim pitanjem, već je stvar pokajanja. Još manje ima veze sa hramskom službom koja je prestala sa važnošću.

U obraćanju ženi Samarjanki koja je potencirala pitanje pravog mjesta za molitvu, Isus je rekao: „Vjeruj mi, ženo, ide vrijeme kada se Ocu nećete moliti ni na ovoj gori ni u Jerusalimu. Vi se molite onome što ne poznajete, a mi se molimo onome što poznajemo, jer spasenje dolazi od Judejaca. Ali dolazi čas, i već je tu, kada će pravi obožavaoci moliti Oca duhom i istinom, jer Otac traži takve da mu se mole. Bog je Duh, i oni koji mu se mole moraju mu se moliti duhom i istinom.“ (Jovan 4:21-24)

Božansko nadahnuće u poslanici Galatima otkriva: „Da među nezna-bošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz vjeru... Jer ste vi svi sinovi Božji vjerom Hrista Isusa... Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškog roda ni ženskog; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu. A kad ste vi Hristovi, onda ste sjeme Avraamovo, i po obećanju naslednici.“ Tvrđi li Pavle ovdje da se ne-Jevreji moraju priključiti nekom od izraelskih plemena (ideja koju je iznio Petrović) kako bi postali sunaslednici spasenja, ili nešto sasvim drugo?

1. Korinćanima 12:12, 13: „Jer kao što je tijelo jedno, a ima mnogo udova, i svi udovi tog tijela, iako ih je mnogo, čine jedno tijelo – tako je i Hristos. Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni da budemo jedno tijelo – bili Judejci ili Grci, bili robovi ili slobodni – i svi smo jednim Duhom napojeni.“

Vjerovati da Bog ima privilegovanu naciju jednako je naivno i suludo kao polagati vjeru i nadu u privilegovane crkve ili pojedince. U svojim izlaganjima Petrović ogorčeno odbacuje ovu drugu krajnost da bi se sam priklonio prvoj. Posrtanja i padovi onih koji bi trebali biti nosioci Božje poruke svijetu nijesu nikakav dokaz da Bog mijenja planove ili vraća nešto što pripada prošlosti. Kad je prorok Ilija mislio da je ostao jedini svjedok za Gospoda, Bog je kazao: „A ja sam u Izraelu ostavio sedam hiljada ljudi koji nijesu savili koljena pred Valom i nijesu ga svojim ustima poljubili.“ (1. Carevima 19:18) Bog uvijek i u svim vremenima ima svoj narod čije postojanje i djelo ne zavise od ljudskih normi, šablona i predrasuda.

Petrović je takođe u svojim projekcijama nove teokratske države Izrael zloupotrijebio i sledeću izjavu apostola Pavla: „I tako će se spasti sav Izrael, kao što je napisano: Doći će od Siona Izbavitelj i odvrtiće bezbožnost od Jakova.“ Treba pročitati kontekst cijele 11-e glave Rimljanima poslanice da bi se shvatilo da Pavle pod terminom „sav Izrael“ podrazumijeva i Jevreje i neznabošce. On je to na više mjesta u svojim poslanicama jasno istakao. Da je Pavle kojim slučajem bio po rođenju pripadnik nekog drugog naroda, neki bi ga sigurno optužili za pristrasnost „svojima.“ Međutim, kako je poznato, on je bio „čistokrvni Jevrejin.“ Koliko je to nasleđe stvarno doprinijelo njegovom položaju pred Bogom, sam je objasnio: „Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu služimo i hvalimo se Hristom Isusom, a ne uzdamo se u tijelo. Premda bih se i ja mogao uzdati u tijelo. Ako ko drugi misli da se može uzdati u tijelo, ja još više, koji sam obrezan osmi dan, od roda Izraelovog, koljena Benjaminovog, Jevrejin od Jevreja, po zakonu farisej. Po revnosti gonih crkvu Božiju, *po pravdi zakonskoj bih bez mane*. No šta mi bješe dobitak ono primih za štetu Hrista radi.“ (Filibljanima 3:3-7; vidi takođe Djela 26) „Jer ono nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja, na tijelu; nego je ono Jevrejin koji je iznutra i obrezanje srca duhom a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi nego od Boga.“ (Rimljanima 2:28, 29)

Proročanstva o velikom obraćenju i obnovi Izraela

Ako smo pravilno razumjeli prethodno pitanje koga Bog smatra svojim narodom i kako se stiče pravo na takvo nasleđe, neće nam biti teško da shvatimo proročanstva o obraćenju Izraela. Druga podjednako važna stvar je svijest u kojoj fazi realizacije Plana spasenja se danas nalazimo. I to možemo da znamo upravo iz biblijskih proročanstava i njihovog ispunjenja.

U svom drugom predavanju, Petrović sam sebi protivrječi navodeći kako je Isus rekao da će konačni znak Njegovog dolaska biti propovijedanje jevanđelja po cijelom svijetu, da bi to povezao sa obraćenjem doslovnog Izraela. Dakle, ili će Jevreji objaviti jevanđelje u svojoj državi ili će se ono propovijedati po cijelom svijetu. To nije isto.

Petrović ističe da su svih 15 proročkih knjiga jedinstvene u poruci Jevrejima, koji su odvedeni u ropstvo zbog neposlušnosti Bogu, ali na kraju doći će dan njihovog velikog obraćenja. On kaže da se ta proročanstva odnose na lokalno izbavljenje, ali da se u njima može prepoznati prvi i drugi Hristov dolazak, i da se veliko izbavljenje odnosi na vrijeme pred Drugi dolazak. Ako vi koji znate Bibliju imate utisak da nešto u toj konstrukciji nedostaje – osjećaj vas ne vara. Petrović vješto zaobilazi tekstove koji jasno ukazuju na konačnu obnovu, što je velika Božja namjera sa čovječanstvom i ovom planetom.

Dakle, tačno je da proroci daju lokalnu sliku ropstva i izbavljenja, i kroz sve to najavljuju najveći od svih događaja – konačno izbavljenje Božjeg naroda. U tim proročanstvima često se smjenjuju događaji koje u stvarnosti dijele duga vremenska razdoblja ili pripadaju različitim fazama Plana spasenja tako da je njihovim vađenjem iz ukupnog konteksta moguće dokazivati

razna stanovišta. Na svu sreću, postoje odrednice na osnovu kojih možemo sklopiti ispravnu panoramu događaja i sagledati mjesto i ulogu Božjeg naroda. Sličnu metodu koristio je Isus kad je objašnjavao učenicima posledak vremena – znači, lokalni događaj i njegova univerzalna primjena. Petrović nevješto pokušava obrnutim redosledom.

Osim toga, mi ne možemo podrediti jasna i precizna vremenska proročanstva iz Danila i Otkrivenja prethodnoj proizvoljnoj konstrukciji velikog obraćenja doslovnog Izraela pa ih na tom osnovu prilagođavati kako nam odgovara. To je takođe klasična zamjena teza.

Isto tako, on navodi primjer tzv. satelitskih evangelizacija (vjerovatno aludirajući na adventiste sedmog dana koji su imali takvu seriju) kao neku vrstu podvale da se, eto, propovijeda jevanđelje cijelom svijetu. U tome ćemo se svakako složiti, no nije li možda još veća podvala projektovati poslednju poruku svijetu na vještačku državu Izrael?

Petrović kaže da se veliko obraćenje Izraela najviše spominje u Bibliji. Naravno da se najviše spominje ono što je Božja namjera sa svojim narodom. Prvi citat koji on navodi je Jeremija 16:14, 15. Koji je to događaj koji će biti veće sabiranje Božjeg naroda od izvođenja iz Egipta? Može biti samo konačno izbavljenje! Zašto? Sjetimo se koju zemlju i grad je čekao Avram. Ovu oskvrnjenu grijehom ili neku drugu? Sledeći citat je Isaija 11:15, 16. Isaija 11 je klasično mesijansko proročanstvo koje opet daje sliku konačne obnove. Kako znam? Pogledajte recimo 4. stih. Božanski Mesija će pogubiti zle dahom svojih usana. Otkrivenje Jovanovo 19:11 i 2. Solunjanima 2:8 precizno nas obavještavaju kad će se to dogoditi. Iza toga u istoj glavi, Isaiji se daje viđenje stanja na novoj zemlji (stihovi 6-9). Ovo preplitanje lokalnih i univerzalnih događaja može da bude zbunjujuće, ali moramo imati na umu dva ključna polazišta koja sam istakao na početku ovog razmišljanja.

Petrović dalje iznosi nebuloznu tvrdnju da u Bibliji nema simbolike. Tačno je da nema simbolike u smislu izvrtanja jasnih Božjih izjava, kako to čine otpali teolozi u pokušaju da Božju Riječ prilagode dogmama svojih crkava. Odmah zatim on citira tekst iz Isaije 49:22, 23 koji se upravo uklapa u drljivi simbolički jezik kojim Bog objašnjava kako će izbaviti svoj narod. U dokazivanju svoje teze, Petrović dalje ide u knjigu proroka Jeremije 12:14, 15. Lijep citat zaista, ali možemo da se zapitamo zašto nije pročitao i 17-i redak koji je u istom kontekstu: „Ako ne poslušaju, isčupaću taj narod, isčupaću i zatrću ga, govori Gospod.“ Očito ostala je mogućnost da neće poslušati.

Sada da vidimo šta se dešava kada ljudi ili ako hoćete narod uporno istrajavaju u stanju pobune protiv Boga. Da li će Bog kazati, „a ne, ovo su moji privilegovani, i moje strpljenje prema njima nema granica, čekaću sve dokle se ne obrate.“ Za prepotopnu generaciju, Bog je izjavio da Njegov „duh neće do vijeka trpjeti čovjeka. Eto im još sto dvadeset godina.“ (1. Mojsijeva 6:3) Bog je tada postavio granicu dokle će Njegova ponuda milosti trajati. Da li je ovo bio jedinstven slučaj? „A oni [Avramovi potomci] će se u četvrtom naraštaju vratiti ovamo, jer *prestupi Amoreja još nijesu prevršili mjeru.*“ (1. Mojsijeva 15:16) Ovdje vidimo da su i stanovnici hananske zemlje imali određeno vrijeme milosti. Mislim da na drugom mjestu ima tekst koji navodi broj godina, ali sad ne mogu da se sjetim gdje se on tačno nalazi. Kako god, radi se o razdoblju od 400 godina.

Da li je ikad Jevrejima dato vrijeme da se pokaju? Danilo 9:24, 25: „Sedamdeset je sedmica određeno tvom narodu [Danilovom narodu – Jevrejima] i tvom svetom gradu *da se okonča prestup, da se učini kraj grijehu, da se očisti krivica, da se uvede vječna pravednost, da se stavi pečat na viziju i na proročanstva i da se pomaže Sveti nad svetima.* Zato treba da znaš i da razumiješ: Od časa kad izađe riječ da se Jerusolim obnovi i ponovo sagradi pa do pomazanika

vođe, biće sedam sedmica, i još šezdeset i dvije sedmice. Jerusalim će se obnoviti i biće ponovo sagrađen s trgov i opkopom, ali u teško vrijeme.“ Čak i bez povezivanja drugih vremenskih proročanstava iz Danila, dovoljan je ovaj tekst i malo znanja iz istorije da shvatimo da 70 sedmica sežu u godine prvog dolaska Mesije. Trenutak je da se opet podsjetimo priče o vinogradarima iz Mateja 21. glava. „A potom posla k njima sina svog govoreći: *Postidjeće se sina mog.* A vinogradari vidjevši sina rekoše među sobom: Ovo je nasljednik; hodite da ga ubijemo, i da nama ostane dostojanje njegovo. I uhvatiše ga, pa izvedoše ga napolje iz vinograda, i ubiše. Kad dođe dakle gospodar od vinograda šta će učiniti vinogradarima onim? Rekoše Mu: Zločince će zlom smrti pomoriti; a vinograd daće drugim vinogradarima, koji će mu davati rodove u svoje vrijeme. A reče im Isus: Zar nijeste nikada čitali u Pismu: Kamen koji odbaciše zidari, on je postao glava od ugla; to bi od Gospoda i divno je u vašim očima. Zato vam kažem da će se *od vas uzeti carstvo Božje, i daće se narodu koji njegove rodove donosi.*“ (37-43) Dakle, jesu li se Jevreji kao nacija pokajali u određenom periodu? Odgovorio nam je sam Isus, a računica kaže da je ovaj period od proročkih 490 godina istekao 34. godine kada je kamenovan Stefan posle dirljive propovijedi koja je zabilježena u Djelima 7. glava. Treba li sad da izmišljamo kako uklopiti proročanstva iz Danila tamo gdje im nema mjesta da bismo udovoljili jevrejskoj sujeti i ponosu i konceptu novog Izraela, „raja na Zemlji“ u posletku, ili da, kao rabini, proklinjemo proučavaoce ove knjige? Koje god radili, ne činimo dobro ni sebi ni drugima, a Bogu najmanje.

Vraćamo se opet Petrovićevim tumačenjima. „Jer dolaze dani, govori Gospod, kad ću sakupiti svoj zarobljeni narod, Izrael i Judu, kaže Gospod, i vratiti ih u zemlju koju sam dao njihovim praočevima i oni će je opet posjedovati.“ (Jeremija 30:3) On zatim nastavlja da čita od 10-og retka dalje. Zašto je preskočio dionicu između, pogledajte sami.

Predavač dalje nastavlja u istom stilu, tako da nema svrhe dalje komentarisati. On se sa ogorčenjem osvrće na hrišćane za koje kaže da služe Sotoni i da će biti lagana žrtva obmane kad Sotona bude imitirao Hrista. Naravno da ima istine u tome, ali isto tako se možemo s pravom zapitati kako će proći Jevreji koji *još uvijek čekaju Mesijin dolazak*, namjeravaju da grade hram i ožive obredni sistem. Hrišćanski „Isus“ može da djeluje kao neki dobroćudni narokoman, ali u ništa boljem položaju nijesu ni oni koji očekuju dominaciju Izraela i Mesiju kao velikog vojskovođu koji će pokoriti „pagane“ (goje) i pržiti ih oko Jerusalima.

Kulminacija predavanja je projektovanje proročanstava o obnovi zemlje na „mali raj“ (Edemski vrt) u Izraelu. Citatima koje je vješto izvukao iz Isaije 65. glava prethodi jasna objava: „Jer, evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju. Ono što je prije bilo neće se u sjećanje vraćati niti će se u srcu javljati.“ (65:19; u 66:22 ponavlja se ista misao) Prema Petroviću, Jevreji su carski sveštenici i prvenci, a ostali mogu da budu obična djeca. Moguće da će uskoro doći i do stava nekih rabina da nije dobro da se gojimu desi zlo, kao što ne bi bilo dobro da Jevrejinu crkne magarac.

U nastojanju da što više omalovaži hrišćansku teologiju, Petrović ulazi u jednu još veću nebulozu i kategorički negira postojanje uslovnih proročanstava u Bibliji. No čak i djetetu bilo bi jasno, kad naiđe na Božju objavu koja sadrži u sebi „ako,“ da Bog govori uslovno.

Dokazivanje potrebe za trećim hramom na osnovu [vizije proroka Jezekilja](#) zapisane od 40. glave nadalje, direktno se suproti brojim jasnim izjavama i tekstovima u Bibliji, i predstavlja hulu na Hristovo djelo i službu koju obavlja u Nebeskom hramu. Ali svako ima prava za sebe odlučiti da li će vjerovati mesijanskim Jevrejima i Miroljubu Petroviću (gdje i pored najbolje volje nećemo prepoznati nagovještaje djelovanja Duha Božjeg), ili recimo nadahnuću apostola

Pavla. Čak i oni koji ne poznaju dovoljno teologiju ili nijesu upućeni u glavne aspekte Plana spasenja, dovoljno je da pažljivo pročitaju poslanicu Jevrejima i ovo pitanje biće im više nego jasno. U Jevrejima 10:9 stoji da Isus *ukida prvo* da *postavi drugo*. „Prvo“ se odnosi na obredni žrtveni sistem koji je služio kao podsjetnik na grijeh (9:3), a „drugo“ na Hristovu antitipsku stvarnu pomiriteljsku službu u Nebeskoj svetinji. Pavla su od njegovog obraćenja neprestano progonili „čuvari Mojsijeva zakona i hrama“ (vidi Djela 17:5, 13; 18:12, 13; 21:20, 21, 28; 24:5, 6). Iste optužbe uputili su i Stefanu (Djela 6:11-14).

Petrović je dodatno iskomplikovao svoju „miško maus“ teologiju pozivanjem na neka starija javna predavanja u kojima je dokazivao validnost istorijskog tumačenja proročanstava (prema konceptu koji je objavio adventni pokret i Elen G. Vajt, i koji je naravno tačan). Ovo je tipičan primjer kako se ljudi sami upetljaju u sopstvene laži kad ne žele priznati da su negdje pogriješili. Put od adventiste, preko pravoslavlja do judaizma zaista je nepredvidiv. Po istom obrascu zatranjuju crkve, grčevito braneći svoju „nepogrešivost.“

Simpatično je takođe i njegovo tumačenje cijepanja zavjese u hramu kad je Isus umro na krstu i pokušaj da dokaže kako to nema veze sa prestankom žrtvenog sistema.

Ako možda imate namjeru da razobličite teološke zablude g-dina Petrovića, moraćete prvo da upišete kurs hebrejskog jezika da bi uopšte ravnopravno razgovarali. Prilikom gostovanja Valtera Fajta u Podgorici oktobra 2007, izuzetnog hrišćanina i predavača sa naprednim razumijevanjem Biblije, posletka vremena i stanja u svijetu, Petrović je u namjeri da ga diskredituje naučio jednog novinara da ga u emisiji koja je išla na televiziji pita zna li hebrejski jezik, jer ako ne zna, onda nema o čemu uopšte da se razgovara. Ovim naravno ne želim da kažem kako nije dobro da se uči hebrejski, ako ništa drugo makar u domenu koji se tiče boljeg razumijevanja Biblije.

Ako bi me neko pitao da u jednoj rečenici definišem problem g-dina Petrovića, rekao bih ovo: Taj čovjek od početka svojih javnih istupanja pokazuje tendenciju ka onome što Biblija naziva tjelesnom službom Bogu, u svojoj sili. Stoga ćete ga često čuti kako kuje u zvijezde koje kakve sumnjive heroje, razmeće se plemenskim i nacionalnim ponosom, poteže „britku sablju“ sa svoga đogina, nerijetko vrijeđa, omalovažava i po kratkom postupku eliminiše „protivnike“ (što se posebno odnosi na one koji mogu ugroziti njegovu dominaciju i položaj neprikosnovenog gurua). Stoga se ne treba čuditi što mu je koncept dominacije Izraela prirastao za srce. Tu je svoj na svome.

Primjena vremenskih proročanstava iz knjige proroka Danila i Otkrivenja

Umjesto dominacije nama treba poniznost. Svima na zemlji, bez obzira na porijeklo, naciju ili boju kože. „Vi nemojte željeti da vas zovu rabinima, jer je jedan vaš rabin, a vi ste svi braća. I nikoga na zemlji ne nazivajte ocem, jer je jedan Otac vaš nebeski. Niti se nazivajte učiteljima, jer je jedan vaš učitelj – Mesija. A najveći među vama neka vas služi. Ko samoga sebe uzdiže – biće ponižen, a ko samoga sebe unizi – biće uzdignut.“ (Matej 23:8-12) „Poniziće se ohole oči zemaljskog čovjeka, ljudski ponos biće ponižen. Tog dana samo će se Gospod uzvisiti... Potpuno će nestati bezvrijednih bogova (idola).“ (Isaija 2:11, 18) Ko su sve „bezvrijedni bogovi“ u našem životu, to treba da vidi svako za sebe.

U članku pod naslovom „[1290 dana iz knjige proroka Danila](#)“ dat je sažetak tumačenja vremenskih proročanstava tako da nema svrhe ponavljati. Dakle, postoje ubjedljivi razlozi zašto je istorijski pristup tumačenju ovih proročanstava apsolutno i jedino ispravno gledište. Ako želite da saznate ko su ideolozi preterističkih i futurističkih projekcija, možete pogledati

na [ovom linku](#). Petrović, bez obzira koliko je sam svjestan te činjenice, u svom pokušaju da uklopi vremenska proročanstva iz Danila i Otkrivenja u šemu velikog obraćenja Izraela, dakle u budućnost, dovodi u sumnju jasne identitete zemaljskih sila opisanih u tim knjigama. Svaka-ko da tu ima još nepoznanica, kao recimo u Danilu 11. glava, ali pažljivim čitanjem možemo prepoznati glavne aktere koji su opisani na drugim mjestima. Prema mojem shvatanju, sve do 40-og retka je istorija, a ostalo će se, po svemu sudeći, ispuniti vrlo skoro. Ali obratite dobro pažnju na kontekst tih završnih redaka 11. glave i početka dvanaeste. „Sjeverni car,“ pojam koji je očigledno sinonim ili u istom društvu sa „malim rogom,“ pred sam kraj vremena konačno će uspjeti u namjeri da uđe u „krasnu zemlju“ (nema sumnje da se radi o Izraelu i „svetoj gori“ – Jerusalimu, gdje će namjestiti svoj prijesto), ali imajte na umu da se ovdje daje opis poteza i djelovanja velikih, Bogu suprotstavljenih, sila, dok su sudbina, mjesto i uloga Božjeg naroda opisani na drugim mjestima. Da budemo do kraja jasni, ovim želim istaći da namjera „malog roga“ da se ustoliči u Jerusalimu nema nikakve veze sa stvaranjem poslednjeg teokratskog doslovnog Izraela, jer takvi pokušaji vršeni su u više navrata kroz istoriju, posebno u tzv. „krstaškim ratovima.“ Jedanaesto poglavlje Danila nam upravo to i govori. Zapravo, ako uzmemo u obzir i neke druge biblijske tekstove, kao na primjer opis Armagedonske bitke, razumno je zaključiti da će se na području Izraela i Bliskog istoka desiti veliki i strašni događaji neposredno pred Drugi Hristov dolazak. Izgleda da će tu biti koncentrisane Božje neprijateljske sile, i sam Bog će se obračunati sa njima. Ovo takođe možemo shvatiti kao najveću organizovanu kulminaciju pobune pred Drugi dolazak, iako će poslednji takav pokušaj biti učinjen još jednom o trećem Hristovom dolasku pred sam izvršni sud nad zlima (vidi Otkrivenje 20:7-15) ali više kao očajnički napor Sotone da preinači neminovnost. Da će Bog zaista na poseban način kazniti glavne promotere zla na zemlji, svjedoči opis u 19. glavi Otkrivenja, gdje se pravi jasna razlika između „zvijeri“ i „lažnog proroka“ koji bivaju bačeni u ognjeno jezero, dok će ostali nepokajani biti pobijeni riječju Božjom ne mogavši podnijeti Njegovo sveto prisustvo (vidi Otkrivenje 19:19-21; 6:12-17). U sledećoj glavi, prilikom suda samom Sotoni u ognjenom jezeru, kaže se da se tamo već nalaze zvijer i lažni prorok (20:10).

Da li je, dakle, razumno da se Božji narod koncentriše tamo gdje će njihovi neprijatelji biti najjači ili da se sklanja u prirodu i manje prometna mjesta, prosudite sami. To bi bilo jasno i malom djetetu. Posao Božjeg naroda nije da bije Božju bitku, već objava jevanđelja dokle ima ko slušati. Kad to više ne bude moguće, treba se sklanjati dokle prođe oluja. „Hajde, narode moj, uđi u svoje klijeti *gdje ćeš biti na sigurnom* i zatvori vrata za sobom. Sakrij se načas dok ne prođe gnjev. Jer, gle, *Gospod izlazi iz svog mjesta da stanovnike zemlje pozove na odgovornost zbog prestupa koje su počinili protiv njega*, i zemlja će otkriti krv koja je u njoj prolivena i neće više pokrivati one koji su u njoj pobijeni.“ (Isaija 26:20, 21)

Ostalo je još da se pozabavimo nekim proizvoljnim konstrukcijama koje je Petrović dao u svojim predavanjima, pri čemu se, da apsurd bude veći, svo vrijeme pozivao na doslovno tumačenje Biblije. Da li se rat na nebu između Hrista i Božjih anđela i Sotone i demona već dogodio ili će se to, kako Petrović tvrdi, desiti na kraju vremena milosti? Pogledajmo hronologiju 12. poglavlja Otkrivenja. Žena (simbol istinskog Božjeg naroda) treba da „rodi“ dugo očekivanog Mesiju (12:1, 2). Velika aždaja (Sotona) nastoji da ovo spriječi (12:3, 4). Istorijski, Irod je izdao naredbu da se u Betlehemu pogube sva muška djeca mlađa od dvije godine (Matej 2:16-18). Žena se sklanja u pustinju na 1260 dana ili 3,5 vremena, što je isti period (12:6, 14). Kako sad možemo da znamo dešava li se rat između Hrista i Sotone (12:7-10) prije ili posle ovog perioda? Pogledajmo 12 i 13 stih: „Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima. Teško vama

koji živite na zemlji i moru, jer đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima. *I kad vidje aždaja da zbačena bi na zemlju, gonjaše ženu koja rodi muško.*“ Šta je, dakle, Sotona uradio kad je vidio da nema šta više da traži na Nebu? Svoj bijes usmjerio je na „ženu“ koja je „rodila Mesiju.“ „Sjeme ženino“ obećano u Edemu obavio je svoju veliku misiju na zemlji. Sotona je shvatio da mu sad ne preostaje puno vremena (12:12) i sav svoj gnjev usmjerio na one „koji drže zapovijesti Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Hrista“ (12:17). Dakle, očito je da se Sotonin opseg djelovanja suzio na planetu Zemlju neposredno posle Hristovog vaskršenja, što nije bio slučaj u starozavjetnom periodu, kada je on još mogao da prisustvuje nebeskim savjetovanjima (vidi Knjigu o Jovu 2, Zaharija 3) i širi svoje otrovne insinuuacije protiv Boga i Njegovog naroda. On je pred stanovnicima univerzuma pokazao svoje pravo lice u gnjevnom nastojanju da uništi svoga Stvoritelja i tamo nema šta više da traži. „I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našeg, i vlast Hrista Njegovog; *jer se zbaci tužitelj braće naše, koji ih optuživaše pred Bogom našim dan i noć.*“ (12:10)

Dionica u Petrovićevim predavanjima koju je iznio prilično ubjedljivo je tumačenje sedam truba i pečata iz Otkrivenja. Međutim, očito je i tu bilo izvrtanja teza u nastojanju da se sve uklopi u scenario poslednjih događaja u Izraelu. Ovo je zasebna i opsežna tema koju ćemo, ako Bog da, jednom detaljnije obraditi.

Na kraju želio bih istaći da ovaj članak ni kom slučaju nije usmjeren protiv Petrovića, već prije svega iz namjere da se ukaže koliko je od suštinske, životne važnosti da pravilno shvatimo vrijeme u kojem živimo i ono što nas očekuje u bližoj budućnosti, da ne bismo, povodeći se za različitim ljudskim mišljenjima i koncepcijama koje ne mogu izdržati provjeru Svetog Pisma, izgubili kompas i našli se na vjetrometini koja bi nas oduvala u konačnu propast. Stoga nema prioritetnijih pitanja kojima se možemo ikad baviti od onih koja se tiču vječne dobrobiti, kako naše tako i naših bližnjih.

*Autor: Pavle Simović
Cetinje, mart 2011.*